

செம்மொழியிலிருந்து இக்காலத் தமிழ் மொழி வளர்ந்த விதம் -
தமிழுக்கான வரலாற்று இலக்கணத்தின் அமைப்புமுறை¹

வாசு அரங்கநாதன் (vasur@sas.upenn.edu)

பென்சில்வேனியாப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை

சங்கத் தமிழினின்று இக்காலத் தமிழ் மருவிய விதத்தை அறிய தமிழ் மொழியில் பல்வேறு காலக்கட்டத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை முறைப்படி அறுதியிடுவது மிகவும் அவசியமாகிறது. பல சொற்கள் வழக்கிழந்துள்ளன! புதிய சொற்கள் வழக்குக்கு வந்துள்ளன! பல வாக்கிய அமைப்புகள் இக்காலத் தமிழில் உருவாகியுள்ளன! இம்மாற்றங்களை முறையாக விளக்கி எழுதப்பட்ட ஒரு வரலாற்று இலக்கணம் இல்லையேல் இக்காலத்தவருக்குச் சங்கத்தமிழின் பல சொற்களும் வாக்கிய அமைப்புகளும் புரியாத புதிராகவே இருக்க நேரிடும். மாற்றங்களைப் பட்டியலிட்டுக் கூறுவதுமட்டுமே வரலாற்று இலக்கணமாக இருக்க இயலாது. மாறாக வாக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட விதத்தையும் புதிய சொற்கள் வந்த விதத்தோடு அவை இழந்த விதத்தையும் முறைப்படி கணிக்கவேண்டிய சூழல் வரலாற்று இலக்கணம் எழுதுவோருக்குக் கட்டாயமாகிறது. இந்நிலையில் பக்தி எப்படி மொழி மாற்றத்துக்கு அடிகோலாக இருந்தது என்பதையும் கூறவேண்டியிருக்கிறது. திருமூலர், அப்பர் போன்ற சிவனடியாளர்கள் இக்காலக்கட்டத்தில் அளவுக்கு அதிகமாகத் தங்களின் பக்தியைத் தமிழில் வெளியிட்ட போது அவர்களின் பாடல்கள் பிற்காலத் தமிழை எங்ஙனம் மாற்றியுள்ளன என்பதையும் விளக்கவேண்டியிருக்கிறது. செம்மொழி வழக்கில் இருந்த சில சொற்கள் மட்டும் இக்காலத் தமிழில் இருக்கின்றன! மொழியியல் அறிஞர்கள் மொழியின் இலக்கண உருவாக்கம் (grammaticalization) பற்றி படித்துள்ளார்கள். பெரும்பாலும் மொழியில் உள்ள பல்வேறு தொடர்கள் வெவ்வேறு விதமாக அன்மைப்படுத்தப்படும் (reanalysis) போது இலக்கண உருபுகள் உருவாகலாம் என்கின்றனர். அது போன்றே ஒரு சொல்லின் பொருளை பல்வேறு மாற்றங்களில் வெவ்வேறு முறையில் கருத்துருவாக்க நிலையில் (metaphorization) காணும் போதும் உருபுகள் உருவாக வாய்ப்புண்டு என்கின்றனர் (காண்க Hopper and Traugot 1993, Campbell 1999 etc.) . இவ்வகையில் இக்கட்டுரை இடைக்காலத் தமிழினின்று சில உருபுகளையும் சில வழக்குகளையும் முன் வைத்து அவை இக்காலத் தமிழில் எப்படி

¹ இக்கட்டுரையின் முன் வடிவம் கோவை செம்மொழி மாநாட்டில் (2011) படிக்கப்பட்டது.

வழக்கில் வந்துள்ளன என்பது பற்றியும் அவை மாறிய விதம் பற்றியும் வரலாற்று மொழியியல் நோக்கில் விளக்குகிறது.

வழக்கிழந்த உருபுகளும் வினையமைப்புகளும்

இடைக்காலத்தில் "கடவுள் என் உள்ளத்தில் நின்றார்" என்றே கூறினர். ஆனால் இக்காலத்தில் "கடவுள் என் உள்ளத்தில் இருக்கிறார்" என்றே வழங்குகிறோம். இக்காலத் தமிழின் சில வழக்குளை உற்று நோக்கினால் வரலாற்று அடிப்படையில் ஏற்பட்ட பல உண்மைகள் தெரியவரும். உதாரணமாக "எதிர்பாராமல்" என்கிறோம். ஆனால் "எதிர்பார்க்காமல்" என்று சொல்வதில்லை. "காணாமல் போனது" என்கிறோம் "பார்க்காமல் போனது" என்று சொல்வதில்லை. இச்செம்மொழி வழக்குகள் மட்டும் நம்மிடையே ஏன் ஒட்டி வந்தன? "கூறுமின்", "கூறன்மின்" என்று சொல்லும் கட்டளை வழக்கோ "கரியன்கொல்", "சேயன்கொல்" என்னும் ஏவல் வழக்கோ "நினைக்கிலார்", "அறிகிலார்" என்று சொல்லும் தற்கால உருபு வழக்கோ நம்மைவிட்டு விலகிப் போனதன் காரணம் என்ன என்பது பற்றிய விளக்கங்களை வரலாற்று இலக்கணத்தின் அடிப்படையில் கொடுக்கவேண்டும். இக்காலத் தமிழில் இருக்கும் "பார்க்க முடியாது", "சொல்ல முடியாது" என்னும் வினையமைப்புகள் செம்மொழியில் "காணவொண்ணாது", "விளம்பவொண்ணாது" என்று இருந்திருக்கின்றன? ஏன் இந்த மாற்றங்கள்? எப்படி இந்த மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன? இவ்வாறான மாற்றங்களை ஆராயும் போது காலப் போக்கில் மொழியில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்களை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மேலும் சங்ககால வழக்குகளையும் இடைக்கால வழக்கையும் ஒப்பிடும் போது இடைக்கால நூல்களில் பல புதிய உருபுகளும் இலக்கண அமைப்பும் வந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. அதே நேரத்தில் சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட பல வழக்குகள் இடைக்காலத்தில் எண்ணிக்கையில் குறைவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (காண்க Shanmugam, 1995).

"லாம்" என்ற உருபு வந்தவிதமும் வரலாற்று இலக்கணத்தில் இதைக் கூறும் முறையும்

இக்காலத்தமிழில் "லாம்", "முடியும்", "வேண்டும்" போற்ற உருபுகள் நன்கு வளர்ந்த நிலையில் உள்ளன. இவற்றை இடைக்காலத் தமிழிலோ சங்கத் தமிழிலோ காண முற்படும் போது நமக்கு இவை அங்கு வெவ்வேறு முறையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அறிவோம். மேற்கூறியபடி "முடியும்" என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாக "ஒண்ணும்" என்னும் சொல்லையும் "வல்லான்" என்னும் சொல்லையும் பயன்படுத்தி வந்துள்ளமை அறியலாம். "ஆடவல்லான்",

“கூற இயலும்” என்றெல்லாம் காண்போமே தவிர “பார்க்கமுடியும்” என்பது போன்ற அமைப்புகளைக் காண்பது அரிது. இது போன்றே “லாம்” என்ற உருபின் மாற்றங்களைக் காண்போம். இவ்வுருபின் பொருளைச் “செய்யல் ஆகும்”, “பார்க்கல் ஆகும்” போன்ற வினை அமைப்பில் பெற முடிகிறது. இடைக்காலத் தமிழில் “அல்” வினைகளே அடிப்படை வினையாகப் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுவந்தள்ளமை உண்மை. “கேட்டறியலானார்”, “செலவிடலானார்” போன்ற அமைப்புகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை மிகச் சரளமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இடைக்கால மொழியில் ஏற்பட்ட ஒரு அன்வழிப்படுத்தப்பட்ட மாற்றத்தின் அடிப்படையில் “செய்யல் ஆகும்” என்பது போன்ற வினையடிகள் “செய்யலாம்” என மாறிய நிலையை அறியலாம். திருமந்திரத்தில் இவ்வாறான வழக்குகள் நிறைய உள்ளன. திருமந்திரத்திலேயே இதன் மாற்று வடிவமாக “தூர்க்கலும் ஆமே” (திரு. 212) என்ற வழக்கையும் காண்கிறோம். “ஆகும்” என்னும் வினை “ஆம்” என மாற்று வடிவத்தைக் கொண்டது தமிழின் வினையமைப்பில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படக் காரணமானது எனலாம். இவ்வகையில் இம்மாற்றத்திற்கு திருமூலரின் மொழிப் பயன்பாடுதான் காரணம் என்றுகூட கூறலாம். இடைக்காலத்தில் “அல்” எனும் உருபு “பார்க்க”, “சொல்ல” போன்ற வினையமைப்புக்கு ஈடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ள நிலை மாறி இக்காலத்தில் இவற்றின் வழக்கிழந்த நிலையையும் காண்கிறோம். “பார்க்கல் ஆம்” என்னும் சொல்லமைப்பை இணைத்துப் பார்க்க “பார்க்கலாம்” என்னும் வடிவம் வருகிறது. இதுவே பிற்காலத்தில் “பார்க்கலாம்” என்னும் வினையமைப்பு வரக் காரணமாகிறது. இக் கருத்தை வரலாற்று இலக்கணத்தில் கொடுக்கும் போது “பார்க்கல் ஆகும்” என்னும் பயன்பாட்டினின்று “ஆகும்”, “ஆம்” என ஒலியன் குறைப்பில் மாறி வழங்கும் வழக்கையும் காட்டிப் பின்னர் “அல்”, “ஆம்” என்னும் உருபுகள் இணைவதையும் விளக்க வேண்டியுள்ளது. திருமந்திரத்திலேயே “அருள் பெற லாமே” (திரு. 36) என்பது போன்ற வழக்கும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதாவது திருமந்திரத்திலேயே இம்மூன்று நிலைகளுக்கான எடுத்துக்காட்டுகளும் (-அல் ஆகும், -அல் ஆம், -அ லாம்) நமக்குக் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. இவ்வாறன்றி சில மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பலப் பலக் காலக்கட்டங்களைக் கடந்தவண்ணமாகக் கூட இருக்கலாம். அவ்வாறான மாற்றங்களை விளக்கும் போது உதாரணங்களை பல்வேறு நூல்களினின்று எடுத்துக்காட்டவேண்டிய சூழல் ஏற்படலாம் (காண்க Renganathan, 2010).

ஆகும் என்னும் வினை ஆம் என மாறியது ஒரு பொதுவான மாற்றத்தின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டது. இவ்வகை மாற்றங்களை ஒலியன் குறைப்பு (phonological reduction) என மொழியியலாளர்கள் கூறுவர். “போகும்” என்பது “போம்” எனவும் “எல்லாம்” என்னும் சொல் “எலாம்” எனவும் மாறி வழங்கியிருப்பதை நாம் இடைக்காலத் தமிழில் காணலாம். இம்மாற்றத்தில் ஒன்றான “ஆகும்” என்பது “ஆம்” என மாறியது தமிழின் சொற்றொடர் மாற்றத்திற்கு வித்திட்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை தமிழை வரலாற்று நோக்கில் காணும் பொழுது விளங்குகிறது. இவ்வகை ஒலி அடிப்படையிலான மாற்றங்கள் பல தமிழ் மொழி வரலாற்றில் நிகழ்ந்துள்ளன. மொழி முதல் யகர மெய் கெடல் வழியாக யாறு > ஆறு, யார் > ஆர் என்பன, சொல்லிறுதி மூகரம் ணகரமாக மாறுதல் - சோழ நாடு > சோணாடு, வாழ்நர் > வாணர் - போன்ற மாற்றங்களைச் சண்முகம் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (காண்க சண்முகம், 2009).

தமிழின் தொடர் வினையமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றம்

சங்ககாலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் தொடர் வினைகள் (phrasal verbs) என்னும் வினைகள் பரவலாகப் பயன் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. “மேல் எறிந்து உள்ளே வெளிசெய்த அப்பொருள்” என்கிறார் திருமூலர். “தீயினாற் சுட்டப் புண் உள்ளாறும்” என்கிறார் திருவள்ளுவர். “வெளிசெய்”, “உள்ளாறு”, “வெளியுறு”, “உள்ளிடு”, “உள்நோக்கு” போன்ற வினையமைப்புகளைச் செம்மொழியில் பரவலாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வினைகளே இக்காலத்தில் “வெளியேறு”, “உள்நோக்கம்”, “உடன்பிறந்தோர்” போன்ற சொற்கள் வரக் காரணமாக இருந்தன! இப்புதிய சொற்கள் வழக்குக்கு வந்தபின் இவ்வினைகளும் இவ்வினையமைப்புகளும் வழக்கிழந்தன எனலாம். இவ்வுண்மையை எங்ஙனம் வரலாற்று இலக்கணத்தில் எடுத்தியம்புவது. இதற்கு இவ்வினைகளையெல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்ட இடங்களை அறுதியிட்டுக் காட்டுவதோடு இவ்வினை அமைப்புகள் எப்படி ஒரு தனி வினையாகவோ தனிப் பெயராகவோ மாற்றம் கொண்டுள்ளமையையும் காட்டவேண்டியது தேவையாகிறது. “என் உள்ளத்து உடன்இயைந்தாளே” (திரு. 1114) , எனவும் “பெரியார் உடன்கூடல் பேரின்பமாமே” (திரு. 545) எனவும் வரும் சொற்றொடர்களைத் திருமந்திரத்தில் காண முடிகிறது. இச்சொற்றொடரில் வரும் உடன் என்னும் சொல் “உடன்இயை”, “உடன்கூடு” என்பன போன்ற தொடர் வினையாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளமை விளங்குகிறது. இதையே பின் காலத்தில் பிரித்து “உடன்” என்னும் உருபாக பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறோம். மேற்படிச் சொற்றொடர்களை “என் உள்ளத்துடன் இயைந்தாளே” எனவும் “பெரியாருடன் கூடல்

பேரின்பமாமே“ எனவும் அறியும் போது இவை முற்றிலுமாக ஒரே பொருளைத் தருகின்றன எனக் கூறுவது இயலாது. இருப்பினும் குறிப்பாக இக்காலத் தமிழில் “உடன்இயை“, “உடன்கூடு“ என்னும் வினை வகைகள் வழக்கில் இல்லை எனும் நிலையில் இவ்வகை வினைகளே “உடன்“ என்னும் உருபை இக்காலத்தமிழுக்குக் கொணர வித்திட்டன எனலாம். இவ்வகை மாற்றம் ஏற்படக் காரணம் சொற்றடரில் உள்ள சொற்களை வெவ்வேறு நிலையில் அன்வயப் படுத்தி வெவ்வேறாகக் காணும் போது ஏற்பட்டிருக்கலாம். முக்கியமாக “மாயரோடு உடன்வளை கோல் வீச“ என்னும் தொடர் திவ்யப்பிரபந்தத்தில் வருவதைக் காண்கிறோம். இச்சொற்றடரில் உள்ள “ஓடு“ என்னும் விகுதி வேற்றுமை விகுதியாகவும் “உடன்“ எனும் விகுதி வினைத்தொடரோடு கொண்ட வினையாகவும் வழங்கப்பட்டிருப்பமையின் இடைக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த இவ்வகையான தொடர்வினைகளின் தனித்தன்மை விளங்கும். மேலும் “உடன்படு“ “உடன்பிற“ போன்ற வினைகள் மேற்படி வகை தொடர்வினைகளாக பயன்படாமல் தனி வினைகளாகப் பயன்படுவதைக் காணுங்கள். இவ்வகையில் இதுவும் வரலாற்று அடிப்படையில் ஏற்பட்ட மாற்றந்தான் எனக் கொள்வது அவசியமாகிறது.

இலிருந்து மற்றும் இடமிருந்து போன்ற விகுதிகளின் வரலாற்று நோக்கு

இக்காலத் தமிழில் வழங்கப்படும் “இலிருந்து“ மற்றும் “இடமிருந்து“ என்னும் இரு விகுதிகளையும் இடைக்காலத் தமிழில் உள்ள சிலச் சொற்றொடர்களைக் கொண்டு நோக்கும் போது இவ்விகுதிகள் இக்காலத் தமிழுக்கு வந்ததின் சில அடிப்படை உண்மகளை அறியமுடிகிறது. இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள உதாரணங்களைக் காணும் போது மேற் சொன்ன மொழியியல் மாற்றமான அன்வயப் படுத்துதல்தான் இதற்கும் காரணம் எனத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக “எய்த நாளில் இருந்து கண்டேனே“ (திரு. 186) என்று கூறும் திருமூலரின் வாக்கியத்தைக் காணுங்கள். இதையே “எய்த நாளிலிருந்து கண்டேனே“ என்னும் தொடராக அமைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. “இருந்து காண்“ என்பதை நாம் மேலே விளக்கியபடி ஒரு தொடர்வினையாகக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது. இதுவே காலப்போக்கில் வேறாக அன்வயப் படுத்தப்பட்டு வேற்றுமை விகுதியாக வரக் காரணமாகியிருக்கும்! “மாமல்லபுரத்தில் இருந்து வாழும் உழக்குணி வணிகன்“ என ஒரு கல்வெட்டில் காண்கிறோம்! “இருந்து காண்“, “இருந்து வாழ்“ போன்ற வினைச் சொற்றொடர்கள் செம்மொழிக் காலத்தில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். “இருந்து“ என்னும் வினை இதற்கு முன்னிருக்கும் “இல்“ என்னும்

விசுவியோடு இணைந்து “இலிருந்து” என்னும் வேற்றுமை விசுவியாகப் பிற்காலத்தில் மாறக் காரணமாகியது எனலாம். இவ்வாறே “இடமிருந்து” என்னும் விசுவியுக்கும் சில உதாரணங்கள் கொடுக்கலாம். “இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருந்து” (திரு. 331) என ஒரு வாக்கியத்தைத் திருமந்திரத்தில் காண்கிறோம். அத்தோடு “மேல் இருந்து” “உள் இருந்து” போன்ற அமைப்புகளையும் பார்க்க முடிகிறது. இச்சொல்லமைப்புகள் பிற்காலத்தில் அன்வயப்படுத்தல் வழி ஒன்றாக இணைந்து தனி விசுவியாக ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும்.

“பற்றி” என்பது பற்றி

“பற்றி” என்னும் சொல் வேற்றுமை இலக்கணத்தின் ஒரு அங்கமாக விளங்குகிறது. இச்சொல் “ஐ” விசுவியுக்குப் பக்கத்திலும், பெயருக்குப் பக்கத்திலும் வரும். “அவரைப் பற்றி” என்றும் கூறலாம் “அவர் பற்றி” என்றும் கூறலாம். இந்தச் சொல்லை இடைக்காலத் தமிழில் நோக்கும் போது சில மொழியியல் உண்மை புலப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக நூலொன்று பற்றி நுனியேறமாட்டாதார் (திரு. 295), “பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றிவிடாவே” (திரு. 2279) என்று வரும் திருமந்திர வாக்கியத்தை நோக்குங்கள். “பற்றி” என்பது இங்கு தனிவினையாக வந்துள்ளது. நூலொன்று பற்றி நுனியேறமாட்டாதார் என்னும் தொடரில் “பற்றி” என்னும் சொல் “படித்து”, “அறிந்து” என்ற பொருளில் “நூல் எதையும் படித்து சிறக்கமாட்டார்” என்று வந்திருக்கிறது. அதே சமயத்தில் இவ்வாக்கியத்தை இக்கால வாக்கிய அமைப்போடு நோக்கிடும் போது இச்சொல் இங்கே ஒரு வேற்றுமைப் பொருளில் வந்துள்ள நிலை தெரிகிறது. “ஒரு நூலைப் பற்றியும் அறிந்துணரமாட்டார்” என இவ்வாக்கியத்துக்குப் பொருள் கொடுக்கலாம். இவ்வகை மயக்க நிலையில் உள்ள சொற்றடர்கள் பலவற்றை நாம் இடைக்காலத் தமிழில் காணலாம். இவ்வகை பொருள் மயக்கநிலைச் (ambiguous) சூழல்களைக் கூடிய வரையில் எந்த மொழியும் நீக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கும். இந்த வகையில் “பற்றி” என்னும் சொல் இக்காலத்தமிழில் வேற்றுமைப் பொருளில் மருவியிருக்கிறது. அத்தோடு இவ்வகை மாற்றங்களிலினால் ஏதாவது ஒரு பயன்பாடு வழக்கிழக்கவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. இவ்வகையிலேயே “பற்றி” என்னும் சொல் இக்காலத்தில் “பற்று” என்னும் பொருளில் வராமல் இருப்பது நோக்கத்தக்கது. அதாவது “நூலைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்றால் “நூலைப் படித்துக்கொண்டு சொல்லுங்கள்” என்றோ “நூலைப் படித்துச் சொல்லுங்கள்” என்று யாரும் பொருள் மயக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளப் போவதில்லை. இத்தகைய பொருள்

இடைக்காலத் தமிழில் வழக்கில் இருந்ததே தவிர இக்காலத்தமிழில் வழக்கிழந்துவிட்டது. எனவே “பற்றி” என்னும் சொல் வேற்றுமைப் பொருள் பெறவும் இச் சொல்லின் “பற்று” எனும் பொருள் வழக்கிழப்பதும் இம் மொழியியல் மாற்றத்தில் தொடர்பு கொண்டுள்ளது எனக் கொள்ளலாம்.

மொழிமாற்றத்தின் கூறுகள்

பொதுவாக மொழி ஏன் மாறுகிறது என்னும் வினாவுக்கு விடையளிக்க முற்படும் போது சில மொழியியல் தன்மைகளை நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. மொழிமாற்றம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட விதிமுறைகட்கு உட்பட்டுதான் ஏற்படுகிறதே தவிர அவை எந்தவித வரம்பும் இன்றி ஏற்படுகின்றன எனக் கூறலாகாது. இவ்வகையில் இக்கட்டுரையில் கொடுக்கப்பட்ட உதாரணங்கள் இவ்வரம்பு முறைகளைப் பற்றி எடுத்தியம்புகிறது. சொற்களில் அன்வயப் படுத்தல், ஒலியன் குறைப்பு, பொருள் மயக்கத்தை தவிர்த்தல், ஒரு பொருளுக்குப் பலத் தொடர்கள் எனும் நிலை ஏற்படுதல் போன்ற காரணங்கள் மொழி மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளன. மேலும், மேலே கூறியபடி மொழியில் மயக்க நிலையில் ஒரு சொல்லோ சொற்றடரோ இருக்க வாய்ப்பிருப்பின் அம் மயக்கம் நீங்க ஒரு சொல்லோ சொற்றடர் அமைப்போ வழக்கிழக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. சில நேரங்களில் மொழியில் புதுப்புது பொருள்கள் வர வாய்ப்பிருக்கிறது. “கொள்” என்னும் வினையின் பயன்பாட்டை இடைக்காலத் தமிழில் ஆராய்ந்தால் அது “ஒருவரின் பயன்” என்னும் ஒரே பொருளில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பது தெரியும். “ஆண்டுகொள்” “புரிந்துகொள்” போன்ற பொருளிலேயே பல இடங்களில் இத்துணை வினை பயன்பட்டு வந்திருப்பது தெரியும். ஆனால் இக்காலத்தில் இவ்வினை பல்வேறு புதிய பொருளில் கையாண்டு வருவது அறிந்ததே! இவ்வகை மாற்றம் மொழியைச் செழுமைப்படுத்தப்படும் வகையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் எனலாம். அதே நேரத்தில் ஒரு பொருளைக் குறிப்பிட பல சொற்கள் இருந்தால் அவற்றில் ஒரிரு சொற்களை வழக்கில் நிலைத்து ஏனைய சொற்கள் வழக்கிழந்து போகவும் வாய்ப்புள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக இடைக்காலத்தமிழில் ஒப்பிட்டுச் சொல்லாக பலச் சொற்கள் பயன்பட்டு வந்துள்ளன. “அன்ன”, “அற்று”, “ஒத்து”, “ஒக்கும்”, “போல்”, “போன்று”, “போல” என பல்வேறு சொற்கள் இடைக்காலத் தமிழில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் “போல” மற்றும் “மாதிரி” என்னும் இரு சொற்களே இக்காலத் தமிழில் பேச்சு வழக்கில் உள்ளன!

மற்றவை வழக்கிழந்துவிட்டன. இவ்வகை மாற்றங்களை மொழியை எளிமைப் படுத்தும் நோக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் எனலாம்.

முடிவுரை

சங்ககாலத்தினின்று இக்காலம் வரை உள்ள அனைத்து இலக்கியங்களையும் அவ்விலக்கியங்களில் எவ்வாறெல்லாம் விசுவகாரும் வினைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்னும் செய்தியின் அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தவேண்டிய அவசியமேற்படுகிறது. இவ்வகையில் எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சில உருபுகளின் மாற்றங்களை கோடிட்டுக்காட்டியிருக்கிறோம் இக்கட்டுரையில். நாம் இதுவரை “சங்ககாலம்”, “இடைக்காலம்”, “இக்காலம்” என்னும் மூன்று வகையில்தான் தமிழ் மொழியைப் பிரிக்கிறோமே தவிர இக்காலங்களில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை அவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழிக்கூறுகளின் அடிப்படையில் மேலும் பிரிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அப்படி வரிசைப் படுத்த முனைந்தால் தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு மாற்றத்தையும் எந்த மாற்றம் எப்பொழுது ஏற்பட்டது எங்கனம் ஏற்பட்டது என்னும் வகையில் அறுதியிட்டு விளக்க வாய்ப்பிருக்கும். அத்தோடு எந்த இலக்கியத்தில் எந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது என விளக்க முற்படும் போது அவ்விலக்கிய ஆசிரியர்களின் காலத்தை உறுதிப்படுத்தவும் இயலும். இவ்வகையில் வரலாற்று இலக்கணத்தை எப்படி மொழிமாறிய விதத்தோடு விளக்கமுற எழுதவேண்டும் என்பதன் அவசியம் புலப்படும்.

மேற்கோள் நூல்கள்

Campbell, Lyle. 1999. *Historical Linguistics*. Cambridge: MIT Press.

Hopper, J. Paul and Elizabeth Closs Traugott. 1993. *Grammaticalization*. Cambridge: Cambridge University Press.

Renganathan, Vasu. (2010). *The Language of Tirumular's Tirumantiram: A Medieval Saiva Religious Text*. Ph.D. Dissertation, University of Pennsylvania, Philadelphia, USA.

Shanmugam, S. V. 1995. “Manivaasakar thamizh”. (Tamil). *Journal of Tamil Studies*. 47 & 48. Pp. 52-83. Chennai: International Institute of Tamil Studies.

Shanmugam, S. V. 2009. *Kavitai āyvu* (in Tamil). Buddha Publications, Chennai.